

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ὁ Πολυπράγμων.

Οὗτος ὁμιλεῖ πάντοτε περὶ τῶν ἄλλων ποτὲ περὶ ἑαυτοῦ. τί λέγει ὁ κόσμος, τί πράττει ὁ κόσμος, ἰδοὺ, τί ἐπιθυμεῖ, τί εὐχαριστεῖται νὰ μανθάνῃ. Ἐγείρεται τῆς κλίνης του· τὸ πρῶτον πράγμα, τὸ ὅποιον ἐρωτᾷ, εἶναι, διατί εἰς τοῦ γείτονος τὴν οἰκίαν ὑπάρχει τοσαύτη ταραχή; Πίπτει ἡ στέγη τῆς οἰκίας του, ὀλίγον φροντίζει· διατί εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γείτονός του ὑπῆγεν ὁ δαίμων; τί ζητεῖ; Διατί ὁ γείτων του, ἐνῷ ἐξήρχετο καθ' ἐκάστην τὴν δαίνα ὥραν, ἐξῆλθε σήμερον μίαν ὥραν πρότερον; Ἄν εὐρίσκηται εἰς συναναστροφὴν τινα, δὲν παύει ἐπιβαρύνων τοὺς ἄλλους μὲ τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις του· Διατί ὁ Παῦλος ἦλθεν εἰς διενέξεις μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ; Διατί ὁ Πέτρος γελᾷ σήμερον πολὺ; διατί ἡ Ἑλένη φαίνεται λυπημένη; τί ἔχει; ἔμαθον ὅτι ὁ σύζυγός της τὴν ἐράδιδισεν, εἶναι ἀληθές; Εἰς ὅλα δὲ τὰ πράγματα προσπαθεῖ νὰ διδῇ κακὰς ἐξηγήσεις. Πολλὰκις σοὶ λέγει ὅτι ἔμαθέ τι περὶ τοῦ δαίμονος, ἵνα σὲ ἀπατήσῃ καὶ μάθῃ οὕτω τι παρὰ σοῦ. Ποτὲ δὲν ὁμιλεῖ περὶ τῆς οἰκογενείας του· αὕτη δι' αὐτὸν φαίνεται ξένη. Γνωρίζει τίνες κατοικοῦσιν εἰς τὴν συνοικίαν του· πόσων ἐτῶν εἶναι ἕκαστος, ποία εἶναι ἡ χρηματικὴ αὐτοῦ κατάσταση, τί τρώγει, πόσας ὥρας κοιμᾶται, τίνες εἰσὶν οἱ φίλοι αὐτοῦ, κτλ. κτλ. Ὄταν εὐρίσκηται εἰς τὸ δωματίον του, ἵσταται πάντοτε ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος τοῦ παραθύρου, ἀφίνων μικρὸν μέρος ἀνοικτὸν, διὰ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ μανθάνῃ τί κάμνει ὁ εἰς καὶ τί κάμνει ὁ ἄλλος. Τὴν νύκτα σβύνει τὸν λύχνον αὐτοῦ καὶ μένει εἰς τὸ σκότος διὰ νὰ δύναται εὐκολώτερα νὰ κάμνῃ τὰς πικρατηρήσεις του χωρὶς νὰ φαίνεται. Χαίρει ὅταν μάθῃ κακὸν τι διὰ τοὺς ἄλλους. Διηγεῖται σήμερον ὅτι κακὸν ἔμαθε χθὲς περὶ τοῦ

γείτονός του. Βαρύνεται ν' ἀκούῃ τοὺς ὁμιλοῦντας περὶ τοῦ Ἠλίου ἢ τῆς Σελήνης. Εὐαρεστῆται μεγάλως ὅταν ἀκούῃ φιλονεικίας, δυσαρεσκίας μεταξὺ φίλων, μεταξὺ συζύγων, μεταξὺ ἀδελφῶν· ἡ χαρὰ τότε εἶναι ἐξωγραφημένη ἐπὶ τοῦ πονηροῦ αὐτοῦ προσώπου.

« Τί τ' ἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε,
Κακὸν ὁξυδαρκίς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; »

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΝ.

Ἐπιστολὴ Α'.

Φιλτάτη Κωνσταντία!

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σου καὶ εἶδον νὰ μοὶ ζητῆς ὅπως σὲ διδάξω τὰς Φυσικὰς Ἐπιστήμας. Τί ἰδέα! Μήπως ἀπεφάσισες νὰ γένῃς Γιάτρινά ἢ Λογιστάτινα;—Δὲν σοὶ τὸ συμβουλεύω, φίλη μου! διότι εἶσαι πολὺ νέα καὶ πολὺ ὥραία ἀκόμη καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου μόνον τὰ λαδικά κάμνουν τὴν Γιάτριναν.

Ἐν τούτῳ ἡ αἰτησίς σου αὕτη μοὶ ἐπροξένησε χαρὰν, λύπην καὶ θυμόν. Χαρὰν, διότι βλέπω ὅτι ἐνόησας τὸν ἔρωτα τῆς μαθήσεως, ἔρωτα, τὸν ὅποιον εἶθε νὰ ἐννοήσουν καὶ νὰ αἰσθανθεῖν ὅλοι αἱ νεάνιδές μας... ἀλλ' ἀπατώμαι ἀγαποῦν ὅλοι νὰ μανθάνουν, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἀγαποῦν νὰ μανθάνουν τί φορεῖ ἡ μία, τί ἡ ἄλλη, ποία εἶναι ἡ τελευταία μὲ δατῶν Παρισίων, ἂν ἔφεραν ἄρ' ἂν καλοκαιρινὰ καπέλλα καὶ ἂν ἦναι εὐμορφα καὶ τόσας ἄλλας ἀνοησίας, αἱ ποταὶ εἶναι ἀνάξια μιᾶς Ἑλληνίδος, μιᾶς